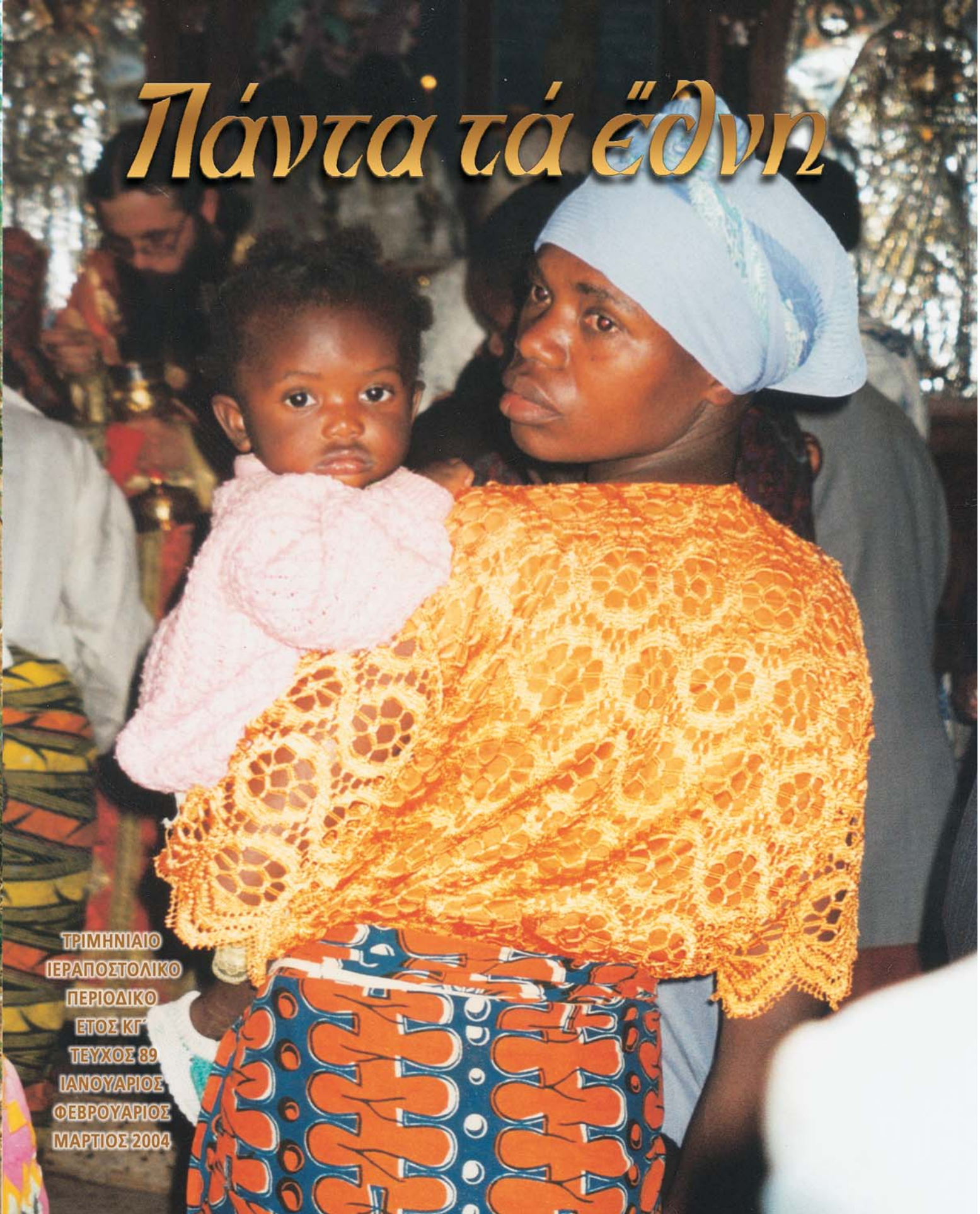

Πάντα τὰ ἔθνη

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΓΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΕΤΟΣ ΚΓ'
ΤΕΥΧΟΣ 89
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΣ 2004

Τό σπίτι «μπουκαρού» μιᾶς οικογένειας στο βόρειο Καμερούν.

Ήταν ἡ δεύτερη φορά πού ἐρχόμασταν στό Καμερούν καί μάλιστα στήν πρωτεύουσά του, τό Γιαουντέ. Μιά πόλη ἀπό τίς καλύτερες, ἴσως, τῆς Ἀφρικῆς. Μεγάλα κτίρια, παλιάτα σύγχρονα τῶν πλουσιῶν, ἀλλά συνάμα καί ἄθλιες τρώγλιες τῶν πτωχῶν. Ἐδῶ βρίσκεται ἡ μητρόπολη τοῦ Καμερούν μέ Μητροπολίτη τόν κ. Δημήτριο. Πρόθεσή μου δέν εἶναι νά περιγράψω τό Γιαουντέ, ἀλλά τό ταξίδι στό βόρειο Καμερούν, τόν βορρά, ὅπως ἀλλοῦς τόν ἀποκαλοῦν οἱ ντόπιοι.

Ἦστερα ἀπό παράκλησή μας καί μέ τήν ἄδεια τοῦ Μητροπολίτη, ξεκινήσαμε μιά ομάδα ἀπό πέντε ἄτομα, τόν πατέρα Γεώργιο Βακωνάκη, ἀρχιερατικό ἐπίτροπο τῆς Μητροπόλεως, τόν πατέρα Φώτιο Χατζηαντωνίου ἀρχιμανδρίτη, τόν κύριο Δημήτριο Γεωργιάδη ἀπό τή Χαλκιδική καί τήν κυρία Βασιλική Τουφεξή ἀπό τήν Θεσσαλονίκη.

Τά χιλιόμετρα εἶναι πολλὰ, ἀλλά ἐμεῖς τά λιγοστέψαμε πηγαίνοντας τή μισή διαδρομή μέ ἄεροπλάνο. Διανυκτερεύσαμε στή Μάουρα (μεγάλη πόλη τοῦ βορρά) καί τό πρωί ξεκινήσαμε μέ αὐτοκίνητο γιά τό ιεραποστολικό κέντρο.

Μόλις βγήκαμε ἀπό τήν πόλη τό τοπίο ἄλλαξε. Ἐδῶ δέν ἔχει τό πράσινο καί τά πολλὰ δέντρα τῆς Ἀφρικῆς. Πεδιάδες ἀπό καλαμπόκια, ἔτσι τά νόμισα γιατί μοιάζουν πολύ. Μοῦ εἶπαν ὅμως ὅτι εἶναι κεχρί (ἓνα φυτό ἀνθεκτικό στά ἄνυδρα μέρη) κύρια τροφή τῶν κατοίκων τοῦ βορρά. Τό κάνουν ἀλεύρι καί τό τρώνε σάν πηκτό κυλιό.

Στή διαδρομή συναντᾶμε ἀκόμη λίγα ἀφρικανικά δένδρα πού μοιάζουν μέ ὀμπρέλλες καί σπάζουν τήν μονοτονία τοῦ τοπίου. Σέ λιμνοῦδες μικρές, πού σέ λίγο θά ἐξαφανιστοῦν ἀπό τήν ἀνομβρία, κολυμποῦν πάπιες καί πίνουν νερό τά ζῶα τους. Στό ἴδιο νερό θά πλυθοῦν καί οἱ ἄνθρωποι, θά πλύνουν τά ροῦχα τους καί τίς περισσότερες φορές θά τό χρησιμοποιήσουν καί γιά πόσιμο. Τώρα ἔχει ἀρχίσει ἡ ιεραποστολή ν' ἀνοίγει πηγὰδια γιά νά πίνουν καθαρό νεράκι. Εἶναι ὅμως τόσα λίγα, οἱ ἄνθρωποι πολλοί καί οἱ ἀποστάσεις μεγάλες. Περπατοῦν χιλιόμετρα γιά νά πάρουν μιά στάμνα νερό. Βλέπετε οἱ γεωτρήσεις στοιχίζονται πολύ. Εἶναι κρίμα οἱ ἄνθρωποι νά στεροῦνται τό νερό, ἐνῶ τό ὑπέδαφος ἔχει ἀφθονο.

Στό βορρά βρέχει μόνο τρεῖς μῆνες καταρακτωδῶς καί τοῦς ἑννέα μῆνες καθόλου. Τά σπίτια τους, οἱ λεγόμενες «μπουκαρούδες», εἶναι μικρές στρογγυλές καλύβες μέ λάσπη. Γιά στέγη ἔχουν χόρτο, χωρίς παράθυρα καί μιά χαμηλή πόρτα κι αὐτή ἀπό χόρτο πού γιά νά μπεῖς πρέπει νά σκύψεις. Μέσα σ' αὐτές ζοῦν πολλὰ ἄτομα, καί ἀπόρησα πῶς χωροῦν ὅλοι αὐτοί; Βέβαια ἐπιπλά δέν υπάρχουν, τρεῖς σανίδες γιά κρεβάτι καί ἓνα γουδί πέτρινο γιά τό σπάσιμο τοῦ κεχριοῦ. Σέ μιά μπουκαρού μένει ἡ μητέρα μέ τά παιδιά πού εἶναι ἀρκετά. Ὁ πατέρας ἔχει μόνος του μιά ξεχωριστή μπουκαρού. Μάλιστα ἄν εἶναι πολύγαμος, δίπλα στή δική του καλύβα θά υπάρχουν ισάριθμες ὄσες καί οἱ γυναῖκες του. Μέ τή διάδοση τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐξαλείφεται σιγά-σιγά καί ἡ πολυγαμία.

Σκεπτόμουν, καί μοῦ ἔρχονταν δάκρυα στά μάτια, γιά τό πόσο δύσκο-

Ὀδοιπορικό στό βόρειο Καμερούν

λη εἶναι ἡ ζωή τους ἀπό ὅλες τίς πλευρές. Θυμόμουν αὐτό πού εἶχε πει γιά τοῦς ἡερούς ὁ Ραούλι Φολλερώ: «Γιατί Θεέ μου αὐτοί καί ὄχι κι ἐμεῖς; Δέν εἶναι καί αὐτοί παιδιά σου;» Δέν τοῦς ἀγαπᾶς καί αὐτούς πού βρίσκονται στήν ἄκρη τοῦ κόσμου, πεινασμένοι καί ρακένδυτοι; Καί βέβαια τοῦς ἀγαπᾶς. Γι' αὐτό βλέπουμε στό πρόσωπό τους τή γαλήνη καί στά χεῖλη τους τό χαμόγελο. Παρόλη τή φτώχεια τους, χαίρονται, χορεύουν, γελοῦν. Προσφέρουν στόν ἐπισκέπτη, ἀπ' τό ὑστέρημά τους, τό κασίκι τους, τήν κότα τους καί ὅ,τι ἄλλο ἔχουν. Τώρα γνωρίζουν τό Χριστό πού καί γι' αὐτούς σταυρώθηκε καί Τόν βάζουν βαθιά μέσα στήν καρδιά τους.

Στό ναό τῶν ἁγίων Ἀποστόλων δίπλα στό ιεραποστολικό κέντρο συγκεντρώνονται κάθε Κυριακή γιά τίς λατρευτικές τους ἀνάγκες. Σέ λίγο τρεῖς νέοι ναοί, τῶν ἁγίων Ραφαήλ, Νικολαίου καί Εἰρήνης, τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν καί τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, τελειώνουν καί θά λειτουργήσουν, γιά νά σταματήσει νά γίνεται πλέον ἡ θεία Λειτουργία κάτω ἀπό τά δέντρα. Ἦς εἶναι καλῶς ὅλοι αὐτοί οἱ δωρητές ἀπό τήν Ἑλλάδα πού τοῦς χρηματοδότησαν.

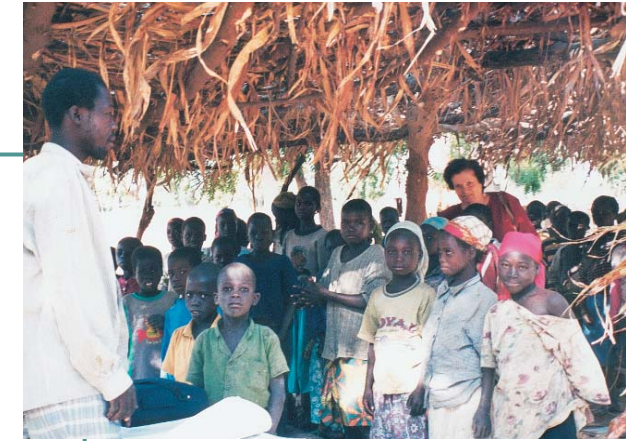
Ὁ θερισμός πολλός καί οἱ ἐργάτες ὀλιγοί ἢ μῆληρον ἀνύπαρκτοι. Γιά δύο χρόνια ἔζησε ἐκεῖ πάνω ἓνας Γάλλος ιερομόναχος, ὁ πατήρ Δοσίθεος. Σέ λίγο φεύγει μέ μετάθεση καί ὁ πατήρ Γεώργιος, ἡ ψυχὴ τοῦ βορρά. Ποιός, λοιπόν, θά τόν ἀντικαταστήσει; Στό μέρος πού δέν ἔχει ἠλεκτρικό ρεῦμα, νερό, στοιχειώδη ἰατρική περίθαλψη, ἀφοῦ καί ἡ πιό κοντινὴ πόλη ἀπέχει 4-5 ὥρες; Ποιός θά πάει στό βορρά; Ποιός θά βοηθήσει αὐτούς τοῦς ἀνθρώπους που ἔχουν τόση ἀνάγκη;

Ἡ ἀπάντηση ἦλθε ἀπό τά χεῖλη ὅλης τῆς παρέας: Μποροῦμε κι ἐμεῖς νά μείνουμε τουλάχιστον γιά τοῦς τρεῖς μῆνες, πού δέν ἔχουν τή θερμοκρασία τῶν 50° C ἢ τίς δυνατές βροχές. Ἦνας ἱερέας μέ πίστη καί ζῆλο, ἓνας μηχανικός γιά τά ἔργα, μιά νοσοκόμα καί ἄλλοι ἄνθρωποι πού θά ἔχουν μεγάλη ἀγάπη γιά τοῦς Ἀφρικανούς ἀδελφούς μας. Πολλὰ πράγματα θά μπορούσαν νά κάνουν καί νά τοῦς μάθουν. Πρῶτα πρῶτα νά κτίσουν σχολεῖα, γιά νά μὴν λειτουργοῦν στίς ἀκυρένιες καλύβες. Ἦδη ἔκτισε ἡ ιεραποστολή ἓνα σχολεῖο τό ὁποῖο χρηματοδότησε ἡ Ἑλληνικὴ ἐταιρεία ELMAR. Ἀλλά φθάνει μόνο ἓνα; Φθάνουν τόσο λίγα πηγὰδια;

Μά πιό πολύ ἀπ' ὅλα οἱ κάτοικοι τοῦ βορρά περιμένουν τοῦς ἀδελφούς νά τοῦς μιλήσουν γιά τό Χριστό. Ἦραγε θά βρεθοῦν ἄνθρωποι καί μάλιστα νέοι, ν' ἀφήσουν τήν καλοπέρασά τους καί νά βρεθοῦν κοντά τους; Πάντως τοῦς περιμένουν... Μόνο νά μὴν ξεχάσουν νά γεμίσουν τίς καρδιές τους μέ πολλή ἀγάπη, καί τότε θά δοῦν ὅτι δέν θά δώσουν ἀλλά θά πάρουν.

Εὐχομαι καί προσεύχομαι αὐτό νά γίνει πραγματικότητα.

Παναγιώτα Φουρνάρη

Ὁ δάσκαλος καί τά παιδιά στήν... αἴθουσα τοῦ σχολεῖου στήν περιοχή τοῦ βορείου Καμερούν.

Τό ιεραποστολικό κέντρο τοῦ βορρά κτισμένο κατὰ τόν παραδοσιακό τρόπο μέ σπίτια «μπουκαρού».

Στό γουδί σπάζουν τό κεχρί.

Ἡ λιμνοῦλα γιά ὅλες τίς χρήσεις στήν ἀνομβρία θά ἐξαφανιστεῖ.

